

Bodor Ádám: <i>Az utolsó szénégetők</i> (Falvai Mátyás).....	75
Dezső Andrea: <i>Mamuska</i> (Láng Eszter).....	76

### Kultúra

György Péter: <i>Apám helyett</i> (Debreceni Boglárka).....	78
Kerényi Ferenc: <i>Színek, terek, emberek</i> (Benkő Krisztián).....	80
Borgos Anna – Szilágyi Judit: <i>Nőírók és írónők</i> (Buda Attila).....	81
Szörényi László: „Újzélandot választottam ki új hazámul” (Thimár Attila).....	83
Hankovszky Tamás: <i>Pilinszky János evangéliumi esztétikája</i> (Bernáth László).....	85
Matthew Spalding: <i>Az amerikai Függetlenségi Nyilatkozat és alkotmány alapelvei</i> (Pápay György).....	87

### Művészet

Schubert Gusztáv: <i>Képzeltéítők</i> (Vass Norbert).....	89
Pablo Helguera: <i>Stílus a kortárs képzőművészetben</i> (Ayhan Gökhan).....	90

### Szépirodalmi bibliográfia

2011. március–április (F. Birkus Ilona).....	92
--	----

Lapszámunk borítóján Pető Hunor felvétele látható.

Lapunk megjelenését  
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

**nka**  
Nemzeti Kulturális Alap

## SZEMLE

Serfőző Simon

### EMLÉKÜK TÉVELYEG

Elküldettünk  
apáink portáiról,  
ahol minnek is  
maradtunk volna otthon?  
A kerítéssel járkálni  
körüli a házon?  
A csapdával kifogni a falból  
egy-egy egérlukat?  
A vályút meg odavezetni néha  
itatni a kúthoz?

Elbúcsúztak a porban zajongó,  
egybekényszerített földek.  
A szél-zeneszóval  
kapuig kikísért jószágok.  
S mi lábatlankodtunk volna  
seprűvel a küszöbön,  
ahonnan jövő se látszott?

Bezsúfolódtunk  
a városok emeleteire,  
idegenek szomszédságába,  
ahol szólni sincs kihez.  
S vagyunk az utcák ismeretlenjei,  
ajtók mögött élők,  
betonhalmok jöttmentjei.

Elhagyatott, félreeső falvainkat  
 lassan a senki lakja.  
 Az ágyakban betegség nyög.  
 Öregeink egymást takarítják el.  
 Emlékük botorkál csak,  
 tévelyeg még a környékek  
 riadt szagában.

*Eső, 2011/1.*

(Serfőző Simon 1942-ben született Zagyvarékason. Verset és prózát ír. József Attila-díjas.)

**Király Levente**

## MENNYIT ÉREK

Fájdalmad bárcsak átvehetném,  
 mint egy nehéz zsákot.  
 Az állat rúgkapál benne,  
 rogyadozó térddel mégis  
 boldogan cipelném.  
 Kioldanám végül a zsák száját,  
 belerúgnék a visító állatba,  
 köveket dobnék utána,  
 vissza ne jöjjön, tűnjön el örökre.

Fájdalmad bárcsak megszüntethetném.  
 Kezem a sebre tenném, csettintenek  
 „távozz belőle, betegség!”,  
 s a bőr elsimulna, hült helye maradna  
 a sebnek, a fájdalom elillanna,  
 madárként röppenne fel  
 a megkönnyebbülés sóhaja.

Remélem, fájdalmad tompíthatom.  
 Úgy teszek, mintha nem lennék kétségbe esve,  
 úgy beszélek, mintha nem történt volna semmi különös.  
 Jókedvem hamis, rossz színész vagyok,  
 a lóláb nem kilóg, a lóláb látszik szinte csak.  
 Te mégis mosolyogsz, és átlátsz rajtam:  
 szándékom kiírva homlokomra  
 és talán ettől csillapul fájdalmad.

Belebolondulok, hogy csak ennyit érek,  
 megbolondulok, hogy képtelen vagyok többre,  
 megőrjít, hogy nem tehetek mást.

*Alföld, 2011/3.*

(Király Levente 1976-ban született Szegeden. Verset és prózát ír.)